

men dog ikke de, der tiltale mig meest, — men ogsaa at de grønne Blade paa Danmarks Skove skulde synes at hvidske om min Skam, ja skulde mit Navn blive nok saa udraabt og saa haanet af de Agitatorer, som det ærede Medlem frygter for og venter ville gjøre et saadant Forsøg, saa skal jeg ikke glemme, at jeg er sat til at prædike om den Klippe, der ikke roffes, og, at dersom jeg skal prædike om denne, saa maa jeg have Tro paa den, — saa skal jeg ikke glemme, at, skjøndt jeg elsker Danmark høit, og skjøndt, som sagt, det Grønne paa vore Enge og i vore Skove er mit Hjerte dyrebart over al Maade, saa har jeg dog eengang for alle valgt Klippegrunden og valgt hellere at miste mit jordiske Fædreland, eller dog al Fred og Kjærlighed herhjemme, end at jeg nogenstunde skulde give Slip paa at handle efter, hvad jeg skjøner at være i Overensstemmelse med de ti Guds Bud, overensstemmende med hvad jeg veed i min Samvittighed at være Ret. Ja, jeg troer det nok, Søen kan komme til at gaae saare høit under mig; men jeg troer, at jeg har kastet Anker eengang for Alle, kastet Anker i Troen paa en levende Gud, der nok skal svare for, at der skal ikke vederfares os noget Børn, fordi vi holde troeligen ved vor Overbeviisning om hvad Ret er, hvordan der end hvidskes og trues, og saamange der i denne Forsamling ere af denne Overbeviisning med mig, at det er ikke efter Stormene, vi skulle rette os og efter Volgeslaget, vi skulle lytte, men efter Dommeren i vort Hjerte, saa Mange beder jeg med mig at stemme imod Majoritetens Indstillingspunkt.

**Halbiter:** Der er fra flere Sider her i Salen yttret, at man maatte paaskjønne, at flere af Udvalgets ærede Medlemmer og navnlig de, der miste en Rettighed, have med saamegen Fædrelandskjærlighed og Kjærlighed til deres Medborgere tiltraadt, hvad der her er foreslaaet af Majoriteten. Jeg slutter mig ganske hertil. Jeg kan begribe, at det har været et Offer, maaskee ikke alene for disse Mænd selv, men at de ogsaa have tænkt paa dem, der ere i en lignende Stilling som de. At det er et stort Offer, det indrømmer jeg; thi, om jeg eller mine Lige, som kun have et lidet Gods, som ligger adspredt, gaae ind paa at

tilstaae, at Fæsterne maae afløse Jagtretten, da vil dette sige saa godt som Intet; men jeg gjentager det: det er et Offer, at de ere gaaede ind derpaa, det er en Rettighed, en Behagelighed, som man maa paaskjønne, at de ville afstaae. Disse Mænd, som ere gaaede ind paa det, have vistnok tænkt, at der er skeet saa store Dpoffrelser, hvormed denne ikke kan komme nær i Betragtning, ligesaa godt af denne Stand som af Andre her i Landet i disse Aar, hvor Fædrelandet har været i Trængsel, at de have troet, at ogsaa dette Offer for Fædrelandet, for Medborgerne, for god Samvirken mellem alle Borgerne, vilde blive efterfulgt. Men, naar vi indrømme dette, saa bør vi ikke gaae endnu yderligere end Majoriteten i Udvalget har forlangt. Altsaa, jeg kan derfor ikke stemme for det Forslag, der er gjort, at, naar en Enkelt vilde forlange Jagttrettens Afsløsning, saa skulde ogsaa alle de Andre deeltage i Afsløsningen og denne saaledes berøves Godsseieren. Man maa vel lægge Mærke til, at, efter den Forandring, som Majoriteten i Udvalget har foreslaaet i Paragraphen, maa man ikke troe, at der strax vil blive fordret Afsløsning af Jagten paa alle Godser. Nei, mine Herrer! hvo der kender lidt til Forholdene, veed meget vel, at hvor Jagtretten — det gaaer med denne som med enhver anden Rettighed — udøves med Humanitet, der vil den maaskee aldrig forlanges afløst, naar en Majoritet skal til at forlange dette; men omvendt, naar en Enkelt kan gjøre dette, saa kan det være, at det netop er en Enkelt der paa Godset, der er Jagt Liebhaber og vil have Jagtretten afløst. Naar han da faaer den, berøver han Godsseierne den, og han vil nyde den, uden at de andre bryde sig om den. Thi jeg troer ikke, at denne Lyst til at gaae paa Jagt findes hos Bondestanden; den vil blot være fri for de Ubehageligheder, der følge med at en Anden har denne Rettighed, nota bene naar denne Anden ikke med Humanitet udøver Retten; thi hvor dette er Tilfældet, vil det sjældent skee, at Saamange forlange dens Afsløsning, som udfordres efter Comitæens Majoritets Forslag. Det har derfor forekommet mig, at dette Forslag af Majoriteten mere staaer for at foranledige en Smøbekommen imellem